

nadenken over de toekomst = investeren in het nu.

still uit raumpatrouille orion

Je zou het een hoogst speculatieve oefening kunnen noemen, om een nummer te maken over de toekomst. Er is een nabije toekomst, waarin je het eigenlijk hebt over het heden met minimale aanpassingen. Je bedenkt een nieuwe muntunie, of blaast een paar grenzen op. Je veegt Amerika van de kaart, en schuift China op zijn plek. Je vertekent de wereldbol door poolijs-overstromingen en vluchtelingenstromen. Je behandelt een individu als een product, seks als een transactie, en liefde als een contract. En voilà, je zit in een nieuwe wereld, met alle politieke, ethische en existentiële vragen vandien. Je kan natuurlijk ook verder denken over een toekomst een paar lichtjaren hiervandaan. Een verre toekomst, waar niemand zich een beeld van kan vormen: de toekomst van de SF, met bliepende machines, wriemende organismen, slijmerige personages, en een onontwarbare plot. Er is een Sokurov-toekomst, waarin de existentiële leegte zich uitstrekt zover het oog reikt. Er is de toekomst van Houellebecq, waarin elk individu zich heeft opgesloten in zijn eigen privé bubbel. Er is de farce van de toekomst à la Tati, of de viscerale organische transformaties van Cronenberg. De voorbeelden uit de film en de literatuur zijn legio, maar het theater lijkt zich heel wat minder bekommerd om wat er staat te gebeuren. De meeste theatermakers lijken mordicus veroordeeld tot een eeuwig nu. Misschien vanuit de basisaanname dat theater, en in het bijzonder 'performance', net dat medium is dat zich hier en nu afspeelt. Dat een spiegel is van onze hedendaagse conditie. Met de live aanwezige acteur als middelpunt van onze ervaring. In die context wordt het denken over de 'toekomst' vaak gezien als een speelse, ietwat onzinnige oefening in het ondenkbare. Een vorm van ethisch onverantwoord escapisme.